

архітектура будівництво

Виходить
з 1962 р.
№ 21-23
(1292-1294)
січень-
лютий
2006 рік

VIVAT, КНУБА!

У Дні святкування Університет отримав величезну кількість привітань. Нас привітали Президент України **Віктор Ющенко**, Голова Верховної Ради України **Володимир Литвин**, надійшли поздоровлення від Прем'єр-міністра **Юрія Єханурова**, Першого віце-прем'єр-міністра **Станіслава Шашевського**, Міністра освіти і науки **Станіслава Николаєнка**, президента Академії педагогічних наук НАН України **Василя Кременя**, Міністра будівництва, архітектури та житлово-комунального господарства **Павла Качура**, Голови ЦК Профспілки працівників освіти і науки **Леоніда Сачкова** й ін. Подаємо витримки з привітань:

В. Ющенко: "...своєю невтомною, копійкою працею ви робите вагомий внесок у розвиток вітчизняної вищої школи та науки, підготовку висококваліфікованих кадрів для будівельної галузі нашої держави. Нині перед вами стоїть завдання – користуючись наявним науково-технологічним та освітнім потенціалом, створити підґрунтя для формування нової генерації фахівців, здатних ефективно працювати у сучасних умовах.

В. Кремень: "Академія педагогічних наук України вітає зі славним ювілеєм. За 75 років ваш навчальний заклад пройшов славетний шлях – від будівельного інституту до сучасного національного університету, здобутки якого увійшли в історію Української держави... Ви (студенти) можете пишатися викладачами – висококваліфікованими професіоналами, які не лише навчають майбутніх фахівців, а й роблять велику науку. Результати їх діяльності високо оцінені державою. Тільки за роки її незалежності 31 співробітник університету став лауреатом Державної премії України. На різних етапах історії університету 19 професорів були обрані до складу НАН України... Ви створюєте нові спорути, механізми та матеріали, а головне – формуєте високу духовність, виховуєте достойних громадян нашої держави. Здобутки вашого колективу увійшли в історію України й визнані на міжнародному рівні.

В. Литвин: "...Численні новобудови та відроджені древні пам'ятки в містах і селах України постали завдяки професійному хисту, таланту і сумлінності визначених майстрів містобудівництва – професорів і випускників університету будівництва і архітектури.

Верховна Рада України неослабно тримає в полі зору питання стану і перспектив сучасної української архітектури та будівельної галузі, вважає оптимізацію національного законодавства в цій частині, як і задоволення першочергових потреб освіти і науковців, архітекторів і будівельників своїм стратегічним пріоритетом".

Ю. Єхануров: "...Є славною освітні і наукові традиції університету, потужний творчий колектив, викладачі та наукові працівники його внесли вагомий вклад у вітчизняну і світову науку, створили йому незаперечний авторитет. Немає сумніву, що сьогодні Ваша діяльність спрямована на формування нової генерації спеціалістів, здатних творчо втілювати нові ідеї у сфері будівництва та архітектури".

С. Шашевський: "...Славу вашого університету здобували відомі академіки, професори й доценти, покійні молодих здочих і архітекторів, які самовіддано втілювали у життя набуті знання... Перед випускниками знаменитого КІБІ відчинили двері у всіх містах і селах країни. Нині архітекторів та інженерів-будівель-

ників чекають захоплюючі перспективи. Україна торує шлях до Європейського союзу, до європейських стандартів і важлива роль у цьому поступі належить будівельникам. Варто лише подивитися на сьогоднішній Київ із відродженими храмами, збудованими станціями метрополітену, висотними корпусами житлових будинків і це лише початок... Хай здобутки ваші множаться, колючаться знання, дозрівають щедрі врожаї на вашій ниві".

С. Николаєнко: "Роль університету, діяльність його колективу впродовж 75 років – це своєрідна історія розвитку будівельної галузі та підготовки фахівців. Випускники університету брали участь у забудові сучасного Хрещатика, розробці генеральних планів розвитку Києва та інших міст України, створенні таких унікальних споруд як Національний палац "Україна", готель "Київ", комплексів Майдану Незалежності, Севастопольської площі, Київського залізничного вокзалу, Концепції відродження й розвитку української національної архітектури. Серед випускників університету – чотири Герої України: О.О. Омельченко, В.А. Поляченко, М.І. Орленко, І.Ю. Даниленко, багато з них удостоєно почесних звань України. Глибоко поважаючи Ваш колектив, Міністерство освіти і науки України широким бажав всім здоров'я, творчої наснаги, нових успіхів у навчанні і науковій роботі, вихованні молодого покоління, спроможної у майбутньому сформувати демократичне суспільство на рівні високо розвинутих європейських країн.

О. О. Омельченко, Київський міський голова, почесний професор КНУБА

— Моє побажання, насамперед студентам, таке: використати студентські роки для опанування глобальною наукою, для проведення всіх молодіжних заходів, зустріти кохання, створити сім'ї, бути здоровими, веселими, щасливими!

М. Ф. Лисицький, доцент, голова антимонаopolного комітету міста:

— У цей святковий день прийміть побажання доброго здоров'я, миру, добра, злагоди й благополуччя. Подальших вам вагомих здобутків на ниві освітньої діяльності!

Дмитро Гордон, головний редактор газети "Бульвар Гордона", письменник:

— Реалізуватися всім студентам. Здоров'я, удачі, впевненості. Стати забезпеченими людьми, тому що будівництво нині сфера затребувана. Й люди, які з себе щось становлять, обов'язково досягають в житті бажаного.

М. М. Удовенко, голова корпорації "Укрпромсілбуд"

— Скажу спочатку, що запам'яталося з часів студентства. Перший курс... знайомство з тодішнім ректором Ю.О.Ветровим. КІБІ – завжди для мене – храм науки і я вдячний долі, що пов'язала мене з цією професією, з якою йду по життю, передав її дітям – вони також будівельники. Особливо пам'ятаю викладачів КІБІ: Ю.О.Ветрова, А.М.Тугая,

ВСІ ДОРОГИ ВЕДУТЬ ДО УНІВЕРСИТЕТУ

За кілька хвилин до початку святкового зібрання з нагоди 75-ліття редакція "А + Б" «встигла» запитати своїх випускників, широкознаних й авторитетних в Україні людей, щоб вони хотіли побажати своїй Альма матер, насамперед студентам

М.М.Жербіна, В.С.Михайленка, П.І.Барана, Б.І.Коренблюма, О.Ю.Василенка й ін.

А. М. Демиденко, заслужений діяч мистецтв України, народний артист України, заслужений діяч мистецтв України, доктор, професор, поет-пісненик:

— Край схвилюваний, адже КНУБА – це моя перша Альма матер, це як перша любов... Взагалі на світі почалося все з двох, кореневих на землі, професій: хлібороба й будівельника. Будівельник – однозначне – найскладніша й найпочесніша професія. У цих стінах вчили лише

доброму, лише творенню й вчили не тільки на прикладах професійності, а ще на засадах краси, любові, душі. Кожне житло, будова має ще душевний крила, й я щасливий, що молодим сягнути такого віку університету. Задружні нинішнім студентам: у них сьогодні більша база (у нас, може, була більша любов). Отже, дивлячись на свято, відчуваеш, що сюди ніхто нікого не тягнув. Всі прийшли за посмішкою, очі світаються щастям. Благословенних тобі літ, наша Альма матер, благословенної долі й випускникам і наставникам! І ще: я радий, що кермує закладом ректор А.М.Тугай – людина високої ерудиції, видатна особистість, й вірно кермує, на хвилях буремних літ життя. Цей почесний, видатний вуз, до якого я мав щастя бути причетним, у пам'яті моїй назавжди! Кілька рядків поетичних:

*...Живемо раз ми на Землі,
Тому не жди, що хтось тобі
Засіє поле й щастя
в дім твоїй приведе.
Створи все сам, збудуй свій дім
І власну долю, і не забудь себе ніде!*

Отже, прослухавши ці слова від випускників університету, можна зрозуміти, що КНУБА для них є справді скарбом, храмом науки. Вони цінували й цінують високий рівень знань викладачів, які передали їх, поважають чудове гроно традицій... Пишаються тим, що закінчили цю незабутню Альма матер!

Урочистість

АЛЬМА МАТЕР

На урочисте зібрання до університету прибуло багато гостей. Голова Верховної Ради України Володимир Литвин, Перший віце-прем'єр-міністр України Станіслав Шташевський, Київський міський голова Олександр Омельченко, заступник міністра освіти і науки Михайло Степко, перший заступник міністра Міністерства будівництва і архітектури та комунального господарства Анатолій Беркута, президент ХК "Київміськбуд" Володимир Полченко, президент корпорації "Укреставерсія" Микола Орленко й ще велика кількість гостей.

За вагомий особистий внесок у розвиток освіти і високої професіоналізму Голова Верховної Ради вручив ветеранам і викладачам університету нагороди українського парламенту: Почесні грамоти Верховної Ради, Грамоти Верховної Ради, відзнаки Голови Верховної Ради та цінні подарунки. Члени колективу були нагороджені й Подяками Прем'єр-Міністра України за багаторічну працю й внесок в реалізацію державної молодіжної програми України.

Почесну грамоту Верховної Ради отримали: професор кафедри будівельної механіки Г.В. Ісаханов, професор кафедри технології будівельних конструкцій і виробів Н.Г. Русанова, доцент кафедри теплогазопостачання та вентиляції Г.М. Тімінський. П'ятеро викла-

21-23 грудня прославлений колектив учених, професорів і викладачів, аспірантів і студентів Київського національного університету будівництва і архітектури святкував 75-ліття від часу свого заснування. Першою наших викладачів і співробітників вітала Солом'янська районна в м. Києві держадміністрація. Голова райдержадміністрації І. П. Сидоров 120-х представників КНУБА нагородив Подякою від району й цінним подарунком. Наступного дня заступник голови Київради В. Ф. Присьяжнюк відзначив близько 140 викладачів, співробітників, студентів університету за багаторічну сумлінну працю й навчання.

дачів КНУБА нагороджені Грамотою Верховної Ради: доцент кафедри, заступник декана факультету ГІСУТ Г.М. Литвин, доцент кафедри політичних наук В.П. Макогон, професор кафедри ТБКВ М.А. Новгородський,

доцент кафедри економіки будівництва Л.Т. Полтавець, професор, завідувач кафедри технології будівельного виробництва В.К. Черненко. Відзнакою Голови Верховної Ради нагороджено голову первинної профспілки студентів, аспірантів і докторантів А.С. Ваколюка та аспірантів О.Ю.Ковальчука, Г.Д. Підгорну й студентів С.М. Бесараба, О.Ф. Ященко.

Подякою Прем'єр-Міністра України відзначено: Б.Г. Криштопа, начального факультету, В.О. Вязанкіна, началька навчального відділу, О.Ю. Вольтерса, начальника відділу кадрів.

Міністр будівельного господарства України П.С. Качур нагородив колектив Київського національного університету будівництва і архітектури Почесною грамотою за багаторічну сумлінну й плідну працю, високий професіоналізм, вагомий внесок у вітчизняну й світову науку у галузях будівництва та архітектури, справу підготовки висококваліфікованих спеціалістів та з нагоди 75-річчя від дня заснування закладу.

Міністерство освіти і науки України за багаторічну сумлінну працю, вагомий внесок у підготовку висококваліфікова-

них фахівців для будівельного виробництва відзначило ветеранів професорсько-викладацького, науково-дослідного та допоміжного складу. Серед них нагрудним знаком "Відмінник освіти України": доцента В.М. Максименка, декана факультету І.Ф. Руденка, зав. кафедрами: В.О. Тимохіна, В.З. Ткаленка, В.К. Чибірякова. Нагрудним знаком "Петро Могила": доцента М.Г. Гончара, професора М.Ф. Євстифєва, В.С. Михайленка, зав. кафедрами: Н.І. Пашенко, О.Л. Підгорного. Нагрудним знаком "За наукові досягнення": професора В.С. Лозейкіна, зав. кафедрами: В.О. Пермякова, С.А. Ушацького. П'ятнадцять чоловік міністерство нагородило Почесною грамотою.

Інформація газети

Треб а завжди йти до мети!

На урочистому святі 75-ліття від часу заснування нашого університету зі сцени пролунало найщиріше привітання колективу нашого закладу від Голови Верховної Ради України Володимира Михайловича Литвина:

— Багатій історії української науково-освітньої ниви визначне місце належить Київському національному університету будівництва і архітектури.

У цей день я хотів би щиро подякувати насамперед ветеранам, що вони творили славу університету, і за те, що вони й сьогодні тут. Це свідчить, що традиції збереження й примноження наступності поколінь є живою в вашому закладі, є запорукою того, що університет має перспективу.

Хотів в цей день скласти подяку професорсько-викладацькому складу. Професори, доценти, викладачі, які на початку 90-х

років пережили складне виробування, коли не платили зарплатні, але Ви вистояли, витримали й зберегли навчальний заклад.

Я хотів би сьогодні привітати молоді, студентів, які обрали найпотрібнішу, найпочеснішу, найвідповідальнішу професію й не погналися за модними віяннями, які будуть минати, й пройдуть. Справа ж будівнича буде збережена назавжди.

Хочу побажати, щоб Ви добре жили, творили, бачили одне одного, завжди йшли до мети, раділи життю й примножували життя! Успіхів Вам!

Чим для Вас є КНУБА?

Alma mater... Матір-годувальниця... Уже 75 років безперервно вона з любов'ю глекає своє потомство, дає йому матеріальний, інтелектуальний і духовний харч, гартує сили й характер, осяє вічною зорею весь життєвий і творчий шлях своїх вихованців. Щороку сюди приходять усе нові й нові покоління, які разом зі собою вносять струмінь нового життя, нових ідей і нових ідеалів, та водночас на Урочистій осейті у студенти, що відбувається 30 серпня, присягають берегти і примножувати славні традиції університету.

Обтяжені буденними клопатами, спотікаючись об дріб'язкові перешкоди, ми іноді сердимось і нарікаємо на об'єктивні та суб'єктивні обставини, адміністрацію і працівників, студентів і навіть рідні стіни, але, як і всі діти, скоро "відходимо", бо, що не кажіть, а таки любимо його, обожнюємо й пишаємося ним — Київським національним університетом будівництва і архітектури.

Богдан Герасько, студент ЗКД-41: "Із 13 років мріяв про цей заклад..."

КНУБА для мене, насамперед, моя здійсненна мрія. Здобуття вищої освіти я омріяв розпочати із цього елітного навчального закладу України ще коли мав 13 років. Це місце, я, особисто для себе, вважаю коліскою початкових професійних знань та навичок на шляху до щасливого майбутнього. Безумовно, я хочу працювати за своєю спеціальністю "кадастр", бо вона є однією з найпрестижніших в Україні. Саме життя мені дає океан приємних миттєвостей, частина яких пов'язана з нашим університетом.

Тетяна Грудинська, студентка ПЦБ-42: "Вуз дав мені сміливість і відвагу, щоб вміти пробитися крізь життя"

Наш заклад для мене — п'єтвітка в житті. Навчаючись тут, я стала сильною, активною в житті, сміливою й, завдяки нашим викладачам, пізнала масу цікавого, необхідного про будівництво, навчилася думати, робити правильні висновки. Отже, КНУБА дав мені сміливість і відвагу, щоб пробиватися крізь життя, стати гідним громадянином своєї держави. Я дуже люблю університет і задоволена, що навчаюся саме в ньому.

Андрій Ш., студент III курсу архітектурного факультету: "у КНУБА — третє покоління"

Наш заклад — це наче коліска, з якої вийшли три наші покоління. Так, після війни навчався на цьому ж факультеті мій дідусь і отримав диплом інженера-архітектора. КНУБА закінчили два його сини — Віталій (мій дядько, архітектор, працює викладачем у художньому університеті) і мій батько — Ростислав (інженер) і також ст. викладач НАУ. Вчилися тут мої два двоюрідні брати й рідна сестра. Тож у КНУБА — третє покоління...

Український Лувр

Ігор Петрович Бойко, д.т.н., професор, завідувач кафедри основ і фундаментів у зв'язку із 75-річчям заснування університету нагороджений Знаком Пошани Київського міського голови за розвиток вітчизняної науки, зміцнення науково-технічного потенціалу столиці.

Вітаючи нагородженого, редакція газети дізналася, що Ігоря Петровича захопила нова, відповідальна, важлива для історії України та Києва, робота: у фортечній споруді, яка знаходиться напроти входу у Києво-Печерську Лавру, через деякий час з'явиться музейний арсенал — Український Лувр. Опікуються реконструкцією споруд Президент Віктор Ющенко, Прем'єр-Міністр Юрій Єхануров, Київський міський голова Олександр Омельченко — протягом кількох місяців щосуботи відбуваються наради з цього питання.

Трохи історії. Київ від початку існування був охоронений фортечними укріпленнями. Наприкінці XVII століття тут, на розі вулиць Сінцевого повстання та Цитадельної знаходився дівочий шляхетний Вознесенський монастир у стилі класицизму, що являв собою велику в плані квадратну (периметр — 800 м) споруду з внутрішнім подвір'ям, прикрашеним колонадою. Опікувалася ним ігуменья — матір гетьмана Мазепи. Пізніше споруда належала заводу "Арсенал".

Кафедра основ і фундаментів університету на чолі з професором І.П.Бойком нині бере участь у реконструкції спорудження, де не-

там приміщень, інженерних мереж та комунікацій. Валерій Поліщук за допомогою радіохвильового зондування намагається розшукати підземні ходи старого печерського укріплення, які з'єднували ці території з Лаврою, яких в цій місцевості за історією може бути багато. Віталій Миколайович Ключка та Володимир Олександрович Сахаров займаються питанням впливу побудови нових приміщень на існуючі й ін. Ольга Арешкович займається оцінкою стійкості цієї історичної території. Кафедра розробляє наукову програму, за якою можна розвивати роботи в споруді, якщо знайдуться підземні ходи й ін.

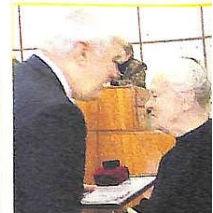
Отже, кафедра основ і фундаментів знову займається відновленням історичних пам'яток Києва для побудови музейного комплексу, що залишиться нащадкам. Вираз "знову займається" використано не просто: всім відомо, що відновлення Михайлівського собору в центрі міста, Успенського в Києво-Печерській Лаврі, побудова підземного торгового комплексу "Метроград" й ін. — все це справа рук і розуму професора Бойка та його кафедри.

Підготувала Н. Середняк, студентка газети

Щиро вітаємо!

Коли номер готувався до друку, то редакція стала свідком чудової новини. З Internetu до нас дійшов маленький пан Теодор Ігоря. На фото, яке всі побачили в моніторі, добре видно, що малеча, якій 24 січня було лише три дні, виглядав старшим дідом на місяць-півтора. Якщо й далі хлопчик виглядатиме таким "дорослим", то вже через 2—3 роки стане школярем й наздожене у навчанні свого знаменитого дідуса, професора І.П.Бойка.

Від імені всіх читачів газети університету вітаємо пана професора з чудовим здобутком! А онукові — козацького здоров'я, щастя в ім'я української землі нашої!

75 років тому створено профспілку університету

У РАКУРСІ: УВАГА ДО КОЖНОГО

Лершим головою профспілки був доцент кафедри будівельної механіки **Андрій Миронович Василенко**. З того часу і понині вісімнадцять професорів і доцентів, змінюючи один одного, пройшли цю могутню школу організаторів профспілкової роботи колективу нашого вузу.

За 75 років до роботи в профспілковому комітеті обирались у різні роки понад 150 викладачів і співробітників тоді ще КІБІ, а тепер КНУБА.

Згодом багато з тих, хто був головою або членом профкому, головами профбюро факультетів очолили кафедри (Г.Я. Слободяник, Л.С. Ямпольський, П.Є. Вакулик, Є.П. Григорівський, С.А. Ушацький, С.Д. Бушуєв, В.О. Пермяков), стали деканами і заступниками деканів (М.О. Гусєв, І.М. Черниш, Г.І. Макачук, Р.В. Шекін, М.О. Мартинюк, В.І. Лісовченко, В.П. Сірик, П.П. Лізунов, С.П. Войтенко, І.Т. Прокопчук, П.П. Чередишченко, А.Д. Гордачка, В.Є. Апанасенко), професорами (С.М. Любченко, Л.Є. Пелєшів, Н.І. Седельська, В.І. Терновцев, Г.Л. Бродський, В.Й. Сівко, М.М. Кушніренко, Г.М. Кононенко, Н.Г. Русанова).

Прошли школу профспілкової роботи і начальники науково-дослідного відділу: В.І. Рудик, Є.В. Галкін, А.А. Гром, заступник директора Інституту в'язучих речовин В.Я. Мохорт, проректори – В.П. Салєга, Г.В. Лагутін. Ректор університету А.М. Тугай був членом профкому, членом Ради профспілки працівників освіти і науки м. Києва, нині є членом правління Київського міського відділення Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності.

Зі стін профкому КІБІ вишли люди – голова райради Радянського району м. Києва з 1955–60 рр. Б.І. Ричагов, який був головою профкому у 1949–1950 і 1952–1955 роках, голова міської профспілки працівників освіти м. Києва (1959–1965) К.В. Роскошешенко (очолював профком у 1958–1959 рр.), члена профкому Ф.Т. Лисюру у 1939 році було обрано членом пленума ЦК профспілок.

Нині головою антимонопольного

комітету Києва працює М.Ф. Лисицький, директором Будинку кіно – А.Я. Халлажіч, завідувачами кафедр у КПІ і НАУ – О.С. Сахаров і Ю.В. Верожський, які теж в різні роки були членами профкому.

Хочеться згадати М.І. Некрасову, завідувачку канцелярії університету, яка з 1949 до 1960 року була секретарем профкому, П.Г. Тіміна – команданта ГУК, який з 1955 по 1966 роки очолював у профкомі житлово-будівельну комісію, Т.Л. Костенко – лаборанта кафедри опору матеріалів, яка майже 20 років була членом комісії соцстраху.

Важко навести всі прізвища самовідданих профкомівців... Але про справи їх варто згадати. Так, в архівних документах є інформація про те, що у 1943–1944 роках, коли йшла війна, профком очолювала Марія Іванівна Іович – енергійна жінка, яка з своїми помічниками створила підобне господарство у Бородянському районі, де утримувала 6 коней, 10 теплиць, овочевосховища на 10 тонн для забезпечення співробітників інституту продуктами.

У 1949 році не без участі профкому інституту організував відбудову житлового будинку по вулиці К. Маркса, 11, де згодом отримали квартири кілька сімей викладачів. У подальші роки профком разом з ректоратом спільно працювали над поліпшенням житлових умов співробітників. Так, на пайовій основі було побудовано 8 будинків і 3 житлових кооперативи. Це дало можливість отримати понад 200 нових квартир для наших співробітників. Крім того, університет до 1991 року щорічно отримував 2–3 квартири від Київської міської ради.

У День 75-ї річниці від часу заснування нашого університету це ж свято відзначала й наша профспілкові організація, яка була створена одночасно із навчальним закладом. Найактивніші її члени, які старанно опікуються здоров'ям викладачів, співробітників, студентів, долають проблеми, які стають на шляху колективу, створюють можливості для подальшого захисту соціально-економічних інтересів колективу були відзначені Головою міської профспілкової організації працівників освіти і науки України **Анатолієм Свірдовим** та профспілкою нашого закладу.

Газета університету пропонує читачам поглинути у цікавий літопис історії та досягнень профспілки університету.

Сьогодні зусиллями адміністрації університету планується за допомогою спонсорів побудувати 2 будинки (вул. Волинська, вул. Освіти). Щоправда їх будівництво затримується через велику кількість узгоджувальних організацій і протесту мешканців будинків, що біля будмайданчика. Планується також переобладнання декількох поверхів гуртожитку університету під квартири готельного типу для молодих вчених і співробітників.

Окрім житла, в університеті створювались садові кооперативи, надавались земельні ділянки. У різні роки було створено 10 садових кооперативів (Тарасівський, Русанівський, Бобринці, Осокорки, Ровжі, Дніпро, Супоп, Підгірці, Ягідний, Васильківський), у яких близько 400 співробітників отримали земельні ділянки.

Півстоліття тому, у 1955 році, було розпочато будівництво спортивно-оздоровчого табору в с. П'ятихатки. Він став одним з найкращих вузівських спортивно-оздоровчих таборів. Під час піонерської зміни з 1966 до 1991 року щорічно відпочивало

по 80 дітей співробітників та ще на 3-х змінах по 80 студентів, співробітників та членів їх сімей. На жаль, сьогодні табір потребує серйозної реконструкції.

Оздоровлення і відпочинку співробітників закладу завжди були пріоритетним напрямком роботи профкому. Крім, так званих "планових" лікувальних півторок в санаторії (1 на 100 працюючих) за ініціативою профкому організувався відпочинок у пансіонатах, турбазах, спортивних таборах інших вузів, що дає змогу оздоровити майже 200 осіб за літо.

У пам'ятний всім 1986 рік профком склав угоди з Ризьким політехнічним інститутом, Московським інженерно-будівельним на оздоровлення сімей співробітників на їх базах. Нині маємо можливість оздоровити 20–25 дітей наших співробітників.

У останні роки профком організує літній сімейний відпочинок співробітників на морі і в навчально-оздоровчому таборі "Будівельник". Популярними були екскурсійні до історичних місць України, Росії та закордонні туристичні поїздки до Єгипту, Індії, Югославії, Польщі, Німеччини та ін.

Профком піклувався про дозвілля дітей викладачів і співробітників інституту. До Нового року дітяки отримували подарунки та запрошення на районні та міські ярлинки, організовувались ярлинкові свята й у актовій залі вузу.

Слід згадати й про те, як у непрості роки перебудови профком організував обслуговування співробітників

продуктами та одягом. За домовленістю з різними організаціями завозились взуття, трикотаж, головні убори й ін.

Профком став ініціатором заснування у 1987 році медпункту для викладачів і співробітників. Ним й сьогодні всі задоволені.

Наша профспілкові організація нині налічує близько 2000 членів. До неї входять викладачі, науковці, навчально-допоміжний персонал, технічні працівники. Для проведення ефективної роботи в університеті створені 19 профспілкових бюро, які об'єднують 87 профгруп кафедр та підрозділів. Координують роботу профорганізації профком у складі 23 чоловіків. При профкомі працюють постійно діючі комісії, які вирішують широкі спектри проблем колективу. Це комісії: з організаційних питань; соціальної та правового захисту; соціального страхування та оздоровлення; житлово-побутова; культурно-масова та спорту; охорони праці; по роботі з громадськими організаціями.

Ми пишаємося соціальним партнерством адміністрації і профкому у розв'язанні соціально-економічних питань. Завдяки цьому у нашому вузі вперше в 1987 році був прийнятий колективний договір серед вузівських колективів Радянського Союзу. Ми перші створили раду ветеранів війни і праці, жіночу раду.

У нашому закладі пройшла першу редакцію ст. 52, тепер 57, статті Закону України "Про працю", що дозволяє якійсь мірі відчувати себе і підвищення заробітної плати, виплата допомоги за стаж роботи, виплата одного окладу при виході у відпустку. На жаль, не всі категорії співробітників відчують дію статті 57 у повному обсязі. За це нам ще треба боротись разом із профспілковими організаціями освіти м. Києва і України.

Наша профбюроангація входить до складу Профспілки працівників освіти та науки м. Києва. У солідарних діях освітян за свої права є й значний внесок нашого вузу. Ми брали активну участь у мітингах і пікетуваннях Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України, Міністерства освіти і науки, двічі – в загальноосвітніх страйках освітян.

Сподіваємось, що сьогоднішні негаразди з часом відійдуть у минуле, а зростання економіки в Україні засвідчать не лише в Кабміні і Адміністрації Президента, а й пересічні громадяни, кожна людина праці відчужує це на собі. Наша економіка має повернутися обличчям до народу. У цьому вбачає сенс своєї роботи і наша профспілково-ва організація.

*Н. Русанова, професор,
Г. Тімішків, доцент, голова
профспілкової організації співробітників*

КИСИ – мой дом родной

В одном и том же направлении
Спешу я утром к девяти.
В субботу лишь и в воскресенье
Мне на работу не идти.

И так уже неполных сорок
Изо дня в день, из года в год,
С желанием и долгом споря,
Меня судьба сюда ведет.

А ведь, когда пришла впервые,
Была я очень молода,
И мои годы молодые
Здесь растворились навсегда...

О том ничуть не сожалю,
КИСИ – давно мне дом родной.

Здесь я душою не старею
И люди добрые со мной.
Жаль только многих с нами нет уж...
Судьбы иль времени вина?!
Их ярких лиц бледнеет ретушь,
Лишь остаются имена.

Как ни скорби, напрасны речи,
Они ушли, свой путь прервав,
Им память зажигает свечи,
За все их доброе воздав.

Но жизнь свое диктует право,
На смену молодежь придет,
Оденет все в свою оправу,
Осуществляя вузу взлет.

2005 г.

Т. Дембицкая

ВІТАЄМО!

За вагомий особистий внесок у розвиток архітектури і містобудування присвоєно почесне звання "Народний архітектор України" професору кафедри містобудування університету **Юрію Миколайовичу Білоконю**.

Доводиться вчитися постійно

На дворі христенські морози, вітер, сніг, а студентам доводиться вчитися, тому що в універі триває екзаменаційна сесія. Декому вона здається складною, тому що мало часу на підготовку, іншим тому, що погано відвідували заняття і тепер це відбивається: доводиться працювати набагато більше, а є і такі щасливчики, яким "халлява" сама іде в руки...Пропонуємо одну із думок наших студентів:

— В цілому, я сприймаю сесію позитивно, адже під час неї людина показує свої здібності, отримує результат праці за семестр. Докладніше – це пора врокжаю, тому що ми "пожинаємо те, що давно посіяли". Хоч, на жаль, у нашому закладі є і такі студенти, які навчаються лише заради диплому. Тому кожну сесію їм складати дуже важко. Одразу згадується пісня: "Від сесії до сесії живуть студенти весело, а сесія всього двічі на рік...". Але все-таки завдяки саме підготовці до екзаменів студент багато чого навчається, щоб в майбутньому стати добрим спеціалістом. Крім того, після кожної сесії вчитися в універі залишаються найрозумніші.

Давно підмічено, що з початком сесії студентів в КНУБА більше. В мене склалось враження, що деякі студенти саме у цей час згадують, що вони навчаються. До речі, перед екзаменом багато хто згадує й про прикмети й майже всі у них вірять. Так, дехто протягом ночі, що передувала іспиту, кричить у вікно "Шаро, прийди!" або вранці, йдучи на екзамен, повідчиняє дверцятка шафи, щоб була кращою оцінка. Студенти вірять й у те, що для доброї оцінки треба покласти у взуття мідну монету. На мій погляд, найголосливішим є те, щоб повірити в себе і тоді будь-який іспит можна скласти за добрими оцінками!

Т. Грудинська, ПЦБ-42

За покликом свого коріння

“Одна калина за вікном, одна родина за столом...
З Україна, бо в нас іншої нема”

Ранок 17 грудня 2005-го. Автобус прямує Обухівською трасою до Кагарлика. У ньому представники ректорату – декани факультетів КНУБА та їх заступники, профспілкові діячі, співробітники і студенти, учасники студії української оперної пісні на чолі із професором В.Є.Михайленком і ще, ще. І насамперед винуватець виїзду в місця, де народився, виріс і вчився, як кажуть, до рідної хати – ректор нашого університету, д.т.н., професор Анатолій Михайлович ТУГАЙ. Ініціатором маршруту стала викладач Любов Василівна ЛАВРИНЕНКО, яка проводить такі поїздки “До батьківської хати” від Київського міського будинку вчителя. Здійснив же виїзд голова профспілки університету Г.М.ТІМНІСЬКИЙ. Мета поїздки – зустрітися із учнями, вчителями Македонської та Північної шкіл, жителями цих сіл, допомогти їм у відродженні духовних святинь, парку, впровадження га-зифікації й ін.

Дорога біжить уздовж лісових галявин, іноді виводить на широкі лани, прямус селом. Обабіч пролітають засніжені, пухнасті ліси. Заметіль... Якби це було навесні чи влітку, то земля наша виглядала б взагалі оазисом.

Нарешті через 2 години добралися до с.Яблунівки, де Миронівська районна держадміністрація Київської області зустріла нас хлібом-сіллю. Наш ректор прийняв каравай і ми попрямували вже Миронівським районом у напрямку села Македони – батьківщини нашого ректора. По дорозі Анатолій Михайлович зайшов на цвинтар покласти квіти на могилу батька. Далі делегація через погодні умови (їхали ми вдвічі довше, ніж завжди) вимушена була розділитися – одні поїхали у село Македони, де на нас чекали працівники сільради, ветерани села, школярі, а ректор А.М.Тугай в оточенні однокласників та Народного ансамблю пісні і танцю “Чорнобровець” поїхав до оселі своєї матері Олександри Оверківни, яка знаходиться трохи далі від центру села. Майже все життя Олександра Оверківна працювала в колгоспі. Вона була надзвичайно щаслива побачити такий гурт людей на чолі з сином – ректором КНУБА, онуком, к.т.н., та правничкою – школяркою, що прийшли її провідати. До сліз вразило, що господиня Олександра Оверківна протягом цілої ночі пекла пиріжки, щоб пригостити людей.

У цей час “кнубівці” під’їхали до церкви в Македонах, оглянули її з метою реконструкції. Ще познайомилися з ветеранами села Раїсою Іванівною Даниленко та Олександром Івановичем Шестаком, що вийшли назустріч, коли побачили великий автобус з Києва.

У Македонах Анатолій Михайлович Тугай відвідав школу, де вчився з 1 по 7 класи, пригадав, що у 1 –му класі у них навчалось 37 учнів, вчився він непогано; розповів про наш університет, подарував книжки, автором яких є сам, а також для бібліотеки школи, (які, до речі, зібрали учасники поїздки). Дарунком отримали школярі-спортсмени – волейбольні м’ячі. До речі, Анатолій Михайлович пригадав, що в шкільні роки їх волейбольна команда тримала І-ше місце в районі. Директор Македонської школи В.О.Москалівцев наголосив, що й нині спортивні досягнення школи непогані: І-ше командне місце з міні-футболу й ІІ-ге командне місце в районі з волейболу, на районних олімпіадах з предметів школярі

також не пасуть задніх. Отже, добрі традиції продовжуються.

Про рідний район розповідала в своєму слові і заст. голови Миронівської держадміністрації Валентина Миколаївна Соєра і голова сільради Валентина Миколаївна Пархомчук.

До нашої делегації долучився ще в Києві однокласник ректора, який також закінчив школу в 1955-му році. Це – головний механік “Метробуду”, Заслужений будівельник України В.Є.Олефір, що також приїхав вклонитися рідній землі, школі, односельцям.

Приємно було послухати невеличку концертну програму школярів с.Македони. Вразило натхненне читання вірша “Моя сестро, мій краю, отчий дім” восьмикласниці Валерією Мисан. Вона ж із Світланою Марусич, Іваном Ковальчуком заспівали чудову українську пісню “Рідна, мати моя”. Слів їх підтримав увесь зал. Потім ми оглянули охайні класи школи, які в очах здавалися гарною оазою.

Милуючись чудовими місцями батьківщини ректора, ми приїхали у село Пії, де Анатолій Михайлович Тугай навчався у 8, 9, 10 класах. Тут нас вже чекали близько двох годин (через непогоду спізнилися). Окрім однокласників, що приїхали з ним, в шкільному музеї ми почули й про інших випускників 1955-го року: актора театру ім. І.Франка, кіноактора Михайла Крамара, Заслуженого працівника культури України, поета-пісняра Анатолія Кульницького, полковника у відставці, професора кафедри політичної історії Київського економічного університету Якова Титаренка, заслуженого ветеринарного лікаря Росії Івана Бахжова, чудового художника Олексія Штанка. Про історію села повідомила нам екскурсовод, семикласниця Дарина Соєра. До речі, село Пія в 1994 році виповнилося 200 років, а школи, половину якої збудували у 1938-му, а другу в 1957 році невдовзі виповниться 70 й 50 літ. Про це розповів газеті колишній директор школи Михайло Давидович Петрушенко.

Надзвичайно натхненно виглядав зал, де зустрілися гості і господарі школи й села. Зал прикрасили написом: “**Стежина до рідної хати**”. На фоні його й відбувалися виступи.

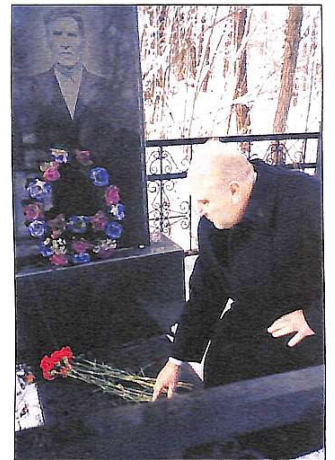
Наш ректор після спогадів, присвячених навчанню в школі с.Пії, наголосив, що де б він не був, а Пії – це його коріння. Голова сільради села Тетяна Захарівна Гребельник підтримала головну думку всіх присутніх,

що школа побудована в доброму місці й тому до неї приїжджають всі, її не забувають. З цим погодилася й директор школи Антоніна Володимирівна Сліпа, яка назвала цифру 145 – така кількість дітей навчається нині в школі, які люблять її й доглядають.

Після виступу студії української оперної пісні КНУБА нам заспівав місцевий народний ансамбль пісні і танцю “Чорнобровець” – лауреат багатьох обласних конкурсів. Пісні “Ой, на небі тучі...”, “Чорна моя”, “Гай зелененький” пролунали під жваві оплески гостей, школярів, вчителів. Не можна не згадати чудовий виступ семикласниці – лауреатки обласного конкурсу Олени Сегіди, що співала під акомпанемент рідного батька. Такий собі творчий дует, що вразив публіку!

Концерт закінчився. Ми стали збиратися в дорогу. Але в українському селі так не буває, щоб гостя відпустити без обіду. Сміачного! Жарко й вареників з сиром під акомпанемент веселої, голосистої солістки з “Чорнобровця” Ніни Северин. Але й наші не відстали: заступник декана сантехнічного факультету Петро Лукинович Зінич заспівав й затанцював з Ніною Северин українських пісень “Варенички” та “Пане полковнику” наче переможець конкурсу пісні й танцю!

I. ГЕРАЩЕНКОВА

29 січня вступив у свої права рік Собаки!

Новорічна казка

Як Ви зрозуміли, це київська ялинка-2006 – головна ялинка країни. В цьому році вона була набагато ошатнішою й барвистою. На ній з’явилися нова верхівка й різнокольорові іграшки. Не знаю, чи ви помітили, що серед іграшок на ялинці було багато цуциків!

Важко всім миру, здоров’я міцного, любові і злагоди у родинному колі, сил і творчого натхнення! Нехай доля винагородить Вас успішним здійсненням всіх задумів і мрій під мирним небом України!

К.Гречин, студюор
Фото автора

І знову Ніч чаклує. Мов в кіно,
Ми Казку виглядаєм у вікно.
І знов кружляє, як минулий рік,
Мов зачарований, пухнастий білий сніг.

А Казка прийде в новорічну ніч
З салотом мрій і відблисками свіч,
І календар новий відкриє лік
В миттєвостях майбутнього потік.

Хоч він підріс лише за ніч одну.
Комуś він подарує висоту.
Хтось загадає потаємний скарб,
Хтось – розмаїття неповторних фарб.

Комуś кохання мариться вночі,
Чаклує хтось на полум’ї свічі,
А хтось любов вкладає у календар,
А хтось надію на безцінний дар.

Хтось подорослішав на цілий рік,
Інший – дитина, хоч дорослий чоловік,
І досі вірить, що чарівний Дід Мороз
Дарує казку мрій і море роз.

Усі ми мрієм – і дорослі, і малі,
Що буде краще на улюбленій Землі,
І кожен довіряє так охоче
Все потаємне новорічній ночі.

С.СЬОМКА

Зустріч
для читачів

"Серце затремтіло: ТРИ ДЕСЯТКИ РОКІВ ПРОЙШЛО В КІБІ..."

У 90-ті роки виїхав до Сполучених Штатів доцент кафедри основ і фундаментів Вадим Ісакович Хазін. Тим, хто працював у той час в інституті, добре відомо його блискуче знання іноземних мов: англійської, іспанської, італійської, португальської, польської.

Перед Новим Роком, знаходячись в Києві, він завітав до КНУБА. Дізнавшись про його приїзд, газета спробувала прослідкувати його рух по університету й задати кілька запитань. Отже:

— Що Вам кинулось в очі після досить великої перерви перебування в рідному місті?

— Насамперед відзначу, що абсолютно змінився центр міста — багато новобудов, суцільні торговельні точки. Щодо революційних змін, то... нічого не бачу.

— Що відчули, зайшовши до університету?

— Зрозуміло, що серце затремтіло, адже тут пройшло три десятки літ мого життя, пройшла молодість, наступила зрілість... — Вадиме Ісаковичу, з часів роботи в університеті, що Вам найбільше запам'яталося, про кого іноді згадуєте?

— На жаль, іноді напливають спогади, що залишили не дуже добрий осадок. Це стосується того, що мені дуже важко було вступити в аспірантуру (через ту ж, як кажуть, 5-ту графу), проте все-таки пробився, хоча не обійшлося без блага. Мені допоміг проректор С.О.Литвиненко (нині покійний).

Часто згадує свого вчителя, колишнього завідуючого кафедрою основ і фундаментів, професора А.М.Драннікова. Він взяв мене на роботу в науково-дослідний сектор (НДС) КІБІ, де я працював за тематикою, якою він

займався — вирішення найскладніших проблем інженерної геології й ґрунтознавства, механіки ґрунтів і фундаментобудування. Працюючи в НДС, я захистив кандидатську дисертацію, став ст.науковим співробітником, пізніше доцентом кафедри основ і фундаментів.

— Кого з викладачів і співробітників університету Ви пам'ятаєте?

— Насамперед тих, з ким працював на кафедрі. Це професори М.М.Корнієнко, Г.П.Степаненко, С.Й.Цимбал. Ще — випускника аспірантури кафедри Олександра Дельніка, що працював у НДС. З ним для ювілеїв або днів народження ми готували вітання: я писав вірші, він під музику виконував їх на гітарі (тепер працює в США).

До речі: в день перебування В.І.Хазина в університеті я, ідучи на інтерв'ю з ним, зустріла професора М.В.Корнієнко, який вже бачився на кафедрі з Вадимом Ісаковичем. Ось, що він сказав: "За останні роки розширилась взаємодія України з іншими країнами. Українське товариство з механіки ґрунтів, геотехніки і фундаментобудування увійшло в Міжнародне товариство, що

створило сприятливі умови для розвитку міжнародних контактів. Фахове знання мов, яке притаманне доценту Хазину, забезпечило б сьогодні на високому рівні такі контакти. Але фахівцеві такий на кафедрі відсутній".

— Всім відоме ваше добре володіння іноземними мовами. Як Ви їх використовували ще живучи в Україні?

— Я займався перекладами художньої літератури. Вони друкувалися в журналах "Всесвіт", "Дніпро", у видавництві "Радянський письменник". У мене вийшло декілька 15-20 книжок.

— Розкажіть, будь ласка, де Ви працювали після приїзду до США. Чим займаєтесь зараз?

— Приїхавши до Америки, влаштувався на роботу до міського науково-дослідного центру по захисту навіколишнього середовища, що в Нью-Йорку. Центру якраз був необхідний співробітник з України. У 1993 році співробітничав з КДТУБА (так тоді називався наш університет — *від ред.*), тоді ж отримав 2 гранта на спільну наукову роботу, в якій взяли участь ректор, професор А.М.Тугай та перший проректор, професор В.А.Баженов.

Художню літературу вже не перекладаю через те, що оплата є меншою. Нині працюю перекладачем у судах, виконуючи синхронний і не тільки переклади, або в лікарнях. Переклади, якими займаюся, стосуються фінансової, економічної, технічної тематики. Я — член американської асоціації перекладачів. Отримав сертифікат англо-російського перекладача. Окрім того, в організації очолюю групу по введенню англо-української сертифікації.

"СТИХ І Я" завжди був моєю стихією

У цей же день Вадим Хазін зустрівся з членами клубу шанувальників поезії "Стих і я", який багато років відвідував. Нам всім, як і Вадиму, було незвичайно приємно зустрітися знову в дружній, щирій обстановці.

Питання, відповідь, знову розповідаю чаю чи кави з тортом. До речі, під час засідання клубу наші поети, завдяки Вадиму, відродили написання віршів БУРІМЕ. Тобто, присутні писали будь-які слова, що рифмуються, а бажаючи моментально скласти змістовні, іноді смішні й навіть з присмаком політики вірші. Цього разу вірші створювала чоловіча половина клубу: професори О.Л.Підгорний, С.О.Рейцен, В.А.Малиновський, доценти В.І.Хазін, В.С.Богуславський, О.Г.Тімінський. Коли представляли свої твори публіці, нам довелось почути й смішні моменти: один з поетів, не домовляючись, "нападав" (О.Г.Тімінський), а другий "відбивався" (В.І.Хазін). Це стосувалося, до речі, ставлення до США.

Після зустрічі в клубі моє питання до Вадима Хазина було таким:

— Чи існують в США такі теплі зустрічі між людьми, як це було, наприклад, у "Стихії"?

— Спілкування в Америці носить, так би мовити, напівфіційний характер. Наприклад, навесні 2005 року я був на весіллі. Побралися молодята: він англомовний, вона — від батьків російськомовного походження. Я написав вірші, сподівався їх прочитати. Але пройшло все надзвичайно швидко. Людини

ТАМАДИ (затійника) там нема, або є дуже рідко. Свята в ресторані проходять пристойно, церемонно. Вони, розводячи чарку водою, трохи вип'ють за молодих. Це весілля триває 2 години, потім столи прибирають, закуску також, залишається випивка. Або ще інакше: в ресторані без перерви голосно грає музика і щоб щось виглосити, побажати треба вийти, наприклад, на вулицю, де трохи тишіше.

— І останнє. Щоб Ви хотіли побажати університету?

— Студентам раджу добре вивчати іноземну мову. Тому що для них є відкритим цілий світ, й незручно приїжджати в країну глухонімих, нічого не розуміючи серед людей, з якими необхідно контактувати.

Крім того, помітив, що споруду КІБІ застаріває. Хотілося б, щоб випускники університету звернули на це увагу й щоб заклад виглядав як ХРАМ НАУКИ.

І.ГЕРАЩЕНКОВА

P.S.

Якщо хтось має бажання написати до Вадима Ісаковича Хазина пропоную його електронну адресу.

E-mail: vadhazin@cs.com

Клуб шанувальників поезії "Стих і Я"

ГАЛЕРЕЯ НАШОГО МИСТЕЦТВА

Гарною прелюдією до урочистостей з нагоди 75-річчя нашого університету стала виставка художніх світлин викладачів, співробітників і студентів, які бажать й зміють "висловити" красу руками: малюванням, вишивкою, в'язанням й ін.

Більшість робіт — це зачудування природою: горами, квітами, які ростуть там, літньо-зимовими краєвидами. До глибини душі зворушили вишивки наших жінок, які люблять й цінують тваринний світ; так приємно було розглядати барвисті, соковиті пасхальні рушники, хустинки до Нового року. Серед них незвичайно приємні до ока роботи Т.Г.Кузьменко, заст.начальника відділу кадрів, Г.В.Томашук, спеціаліста П-ї категорії відділу кадрів університету, Л.М.Малугіної, виконроба ремонтно-будівельної ділянки.

Кілька мистецьких натюрмортів із неповторним зо-

браженням квітів... Одразу відчуваєш, як людина захоплюється природою, що створила бузок і тюльпан, троянду й ромашку. Усі вони ще наче дишають...

Але найбільший ефект учинили дизайнерські роботи студентки III курсу архітектурного факультету Катрусі Бондаренко. Вона вразила всіх новим, гарним одягом, поєднавши у святковій сукні блузку із шовкової тканини із спідницею, зробленою оригінальним плетивом. Такий самий експеримент провела дівчина із брюками, які також від колін й донизу прикрасила великими візерунками за допомогою гачка й ін.

На виставці були представлені роботи й постійної учасниці таких заходів в університеті й у місті Т.О.Дембійської, зав.аспірантурою й докторантурою університету. Вона захоплюється виготовленням творів із природного матеріалу — корунду. Красиві її мають назву "Схід сонця над морем", "Захід сонця". Вразив відвідувачів і сільський мальовничий пейзаж з вишкву та неповторний краєвид, знайомий усім киянам і гостям міста — пам'ят-

ник князеві Володимирі над Дніпром й ін. Свої фотографії представила й асистентка кафедри інформаційних технологій Світлана Лупу — професійно, цікаво, приємно для ока!

Оглянули цю святкову красу господарі й гості завдяки її організатору, голові жіночої ради профспілки університету Надії Вікторівні Лісневській.

Тетяна К., студентка газети

Спортивна гордість університету

Знак Пошани університету ректор А.М.Тугай вручає випускнику ФАІТ Еркінбаю Кутібазеву, п'ятикратному чемпіону світу з тайкбоксу

Команди спортсменів університету до ювілею КНУБА взяли участь у спортивних змаганнях, отримавши високі результати. Так, команда сантехнічного факультету стала переможцем Кубка університету з баскетболу і нагороджена Дипломом I ступеня. У змаганнях I етапу з плавання взяли участь жіночі та чоловічі команди факультету СФ – кожна з них нагороджена Дипломом I ступеня.

Спортсмени факультетів ГІСУТ і архітектурного в змаганнях I етапу з плавання отримали II і III місце та нагороджені Дипломами II і III ступеня.

75-літньому ювілею Альфа матер був присвячений і легкоатлетичний крос. Перемогла команда будівельного факультету. Її нагороджено Дипломом I ступеня за I місце в змаганні. Команда архітектурного факультету виборола II місце й нагороджена Дипломом II ступеня. III місце в змаганнях із легкоатлетичного кросу дісталось команді спортсменів факультету ГІСУТ.

Ці досягнення – результат плідної роботи професорсько-викладацького складу кафедри фізичного виховання і спорту за активної підтримки ректорату університету. Попереду у спортсменів КНУБА нові спортивні старту та високі результати. Вітаємо!

Т.ВЕСЕЛА,
студкор газети

ОСНОВИ ІНТЕРНЕТ-ТЕХНОЛОГІЙ

На факультеті підвищення кваліфікації КНУБА з 10 лютого до 10 квітня 2006 р. в рамках підготовки до створення загальноуніверситетської комп'ютерної мережі розпочинається підвищення кваліфікації викладачів за напрямком – "Основи Інтернет-технологій".

Курси розраховано на початківців – тих, хто має незначний досвід роботи на комп'ютері або не має його досвіду.

Заняття в комп'ютерному класі проводитимуться двічі на тиждень після 15.20 в формі лекційно-практичних занять, протягом яких слухачі набувають навичок практичного використання Інтернет (WWW, E-Mail, FTP, ICQ тощо) і матимуть можливість доступу до ресурсів глобальної комп'ютерної мережі для пошуку інформації, що відповідає їх професійним інтересам.

Бажаючі матимуть можливість детальніше зупинитися на розробці веб-сайтів або загальних питаннях практичної роботи на персональному комп'ютері (Microsoft Word, Microsoft Excel, Microsoft PowerPoint, Photoshop тощо).

За довідками звертатись: ФПК КНУБА, к. 214-А, тел. 3-98 або 248-48-64

Ласкаво просимо до віртуальної "А+В"!

Дорогі друзі! Чи знаєте Ви, що Ваша "А+В" існує не лише у друкованому втіленні, а й у тенетах всевітньої павутини? Ви можете стати постійними відвідувачами університетського сайту, де у розділі "Новини" можна прочитати й вашу студентську пресу – газету "Архітектура і Будівництво" (www.knuba.edu.ua).

Нашим читачам не треба пояснювати, яку інформацію вони можуть знайти на сайті. Хтось шукає тут новини із життя будівельного університету, довідкову інформацію про наш Університет, комусь цікаво вивчати історію свого закладу, дізнаватися про відомі науковців, завдяки яким наш заклад знають в країнах близького і далекого зарубіжжя. Інтерв'ю у викладачів, науковців, своїх колег часто беруть студентські кореспонденти "А+В".

Постійні читачі знають й про матеріали рубрик "Молода еліта", "Люди університету", "Ваша думка", "Спроба аналізу", "Ваше здоров'я", "На пагорбах киявських", "Спорт", "Не гріх й посміятися", "Оголошення".

Таким чином, якщо замість перегортання сторінок надаєте перевагу мандрівкам віртуальними стежками, то ласкаво просимо до електронної "Архітектури і Будівництва". Нам приємна ваша присутність на сайті у розділі "Новини". До газети можна й написати: E-mail: knuba@knuba.edu.ua. Однією врахуємо зауваження і пропозиції. Тепер кожен може читати нашу віртуальну газету на терміналі, які під'єднані до внутрішньої мережі КНУБА.

Ірина ГЕРАЩЕНКОВА,
редактор газети університету

Молодіжна стихія

Понад два роки як створено в університеті клуб "Молодіжна стихія", який займається організацією дискотек. Членами клубу вважають себе понад 100 учасників. Президент клубу – асистент кафедри організації і управління будівництвом Ю.Е.ТИМОФЕЄВ. Газета запропонує вам упевнені відповіді на декілька питань.

- **Юрій Едуардович, розкажіть читачам про "Молодіжну стихію"?**
- Заснувати клуб вирішили четверо: ст.викладач нашої кафедри Вікторія Вікторівна Титок, випускники університету, аспіранти Сніжана Владимірова і Богдан Безталаний, ну й я.
- **Чим займаються члени клубу, які в них обов'язки?**
- Насамперед кожний сам вирішує, чим йому займатися – у нас повна демократія. Так, Микита Зверев (МО-54) відповідає за апаратуру (до речі: кращого звукорежисера не знайдете!), Сашко Космач (ІУСТ-52) та Боря Кеб кал (МО-54) – першокласні дід-джеї. Женя Басараб, Наталка Юрченко, Аліна Бретішева (всі – з ІУСТ-52) зарекомендували себе привітними й щирими господарями дискотек, розповсюджувачами запрошень. На одній з дискотек блискавично засяяли Наталка Борцова (МО-53), яка зіграла Діда Мороза, та її подружки-одногрупниці: Аня Москаленко (Лисичка-сестричка) й Світлана Дзюбенко (Снігуронька). Звичайно, є й керівана група, яка здійснює управління клубом: Катя Полуденна (МО-54), Оля Портка (МО-52), Віталій Рябець і Сашко Кузьменко (МО-54) тощо. Але це декілька учасників, а у нас багато таквих.
- **Які заходи проводить клуб?**
- На сьогодні, це дискотеки. Ми вже провели їх чотири. У листопаді 2003 р. на тему: "Пора студентства дивна та весела, якщо на будівельному навчався ти!", у травні 2004-го – "Весна прийшла, і серце заспівало", у грудні 2004 р. – "Новий рік – прекрасний день, повний радості й пісень" і у березні 2005 року – "Кохання першого дорoga, до жінки нас веде вона".
- **Окрім популярної серед молоді танцювальної музики, ми включуємо до складу дискотек вікторини, різноманітні конкурси із розіграшами призів, в т.ч. грошових.**
- **Дискотеки наші проводяться у банкетному залі державного підприємства харчової промисловості "Марія" (2-й поверх кафе "Марія") чи у ідальні біля лабораторного корпусу.**
- **Як стати членом вашого клубу?**
- Необхідно прийти до мене на кафедру (а.318 головного корпусу) або до секретаря клубу В.Рябець (МО-44). Ми знайдемо кожному справу за захопленнями.
- **Які клуб має плани на майбутнє?**
- Зрозуміло, що лише дискотеки не будемо проводити, адже це переважно розважальний захід. Ми піклуємося, насамперед, про духовність молоді і в майбутньому плануємо займатися музиками, концертами, драматичним мистецтвом тощо.

**З лікарем-психологом
Ф.МЕЛЬНИЧУКОМ
будинок вела Н.Баран,**
студкор газети

Делікатні питання

Дещо про чоловіче кохання

може знайти свого ідеалу, одружитися і любити "реальну" жінку. Для юнаків, які ще перебувають на романтичній стадії розвитку своєї сексуальності, досить частим є феномен "втрати ілюзій" щодо жіночого ідеалу та до життя взагалі. Саме це є пізнанням реального життя. Найвищою мудрістю буде вміння любити реальну жінку, а найбільшою слабкістю – слабкість розуму, який боїться зробити крок вперед, щоб мислити "по-дорослому". Через це чоловіки прирікають себе на довгі роки пиятики, бо стан сп'яніння дає їм ілюзію реального життя, в якому вони можуть почуватися хоробрими та здатними кохати. Різного роду цинічні вислови на адресу жінок також є виявом слабкості. Брутальність чи зневага щодо жінки ще раз підтверджують, що чоловік не ро-

зв'язав свого підліткового конфлікту між "своею" ідеальною і реальною жінкою. Про чоловічу зрілість свідчить саме відсутність цинізму. Марно сподіватися, що коли вам буде далеко за тридцять, то ви одразу станете зрілим. Ні, це мудрість, яка доступна лише тим, хто хоче її пізнати!

Не поспішайте розпочинати статеві стосунки зі своєю дівчиною, адже лише той, хто нікуди не поспішає, ніколи не запізнюється. Звісно, це складно, адже багато хто з хлопців намагається швидше позбутися своєї цинічності... Але ви індивідуальні і неповторні, тому не дозволяйте, щоб вам щось завадило запізнитися на власне свято кохання. Насолоджуйтеся "неземним" коханням, гуляйте парками, звикайте один до одного, читайте разом книжки, жартуйте, бавтеся (хоча б в комп'ютерні ігри), але не поспішайте...

Лише коли ви справді відчуєте, що хочете тільки її, і вам абсолютно не буде гідною думка про це, тоді слід обговорити це питання разом з нею. Хай вам щастить!

Смішні спогади від Наталі Назарової

Цікаво дізнаватися про спогади наших випускників, які вже давно не вчаться в нашому універсі, але добре про нього пам'ятають. І ще більш захоплююче знати, що пам'ять ця йде від їх дітей. Так, Наташа Назарова, студентка 2 курсу КПІ, розповіла нам, як її батько Віктор Назаров учився у КНУБА (1985-2001). Організував цей матеріал наш студкор Богдан Герасько (ЗКД-41).

"Предмет "Насоси й насосні станції" викладав у батька Едуард Володимирович Залуцький (кафедра водопостачання). Серед студентів ходила думка: якщо склав "Насоси", – інститут майже закінчив. Староста групи, де вчився батько Віктор Анатолійович, майже силою привів його на екзамен. З першого разу він склав і випробування не хотів. І ось

перездачу... Дають задачу. Батько знайшов у ній помилку, повідомив про це препода, виправив й розв'язав. Отримав 4 бали. Але, як не дивно, універс свечасно не закінчив.

Предмет "Фізкультура". Довгий час студент не відвідував пари й напередодні сесії, природно, довелось скласти всі нормативи. В цей час його приятель ходив на всі пари, але була в нього одна проблема – він не вмів плавати. Викладачка не любила, коли студенти не вмюють плавати й активно працювала над тим, щоб усіх цьому навчити. Батько, Віктор Анатолійович, став удавати, що він також не вмів плавати. Але його одразу направили до басейну. Сказали: лягти на воду, зробити "зірочку" й потиженьку видихати повітря. Після цього він опустився на дно. Й лежить. Тут

че, як з усіх боків пірнають, щоб його врятувати, й тоді він подумав: треба вилазити, інакше утоплять. Він спливає, де його вичитали й дали вказівку (йому й приятелю): до осени навчитися плавати, бо залізків їм не бачити. Ну, зрозуміло, "до осени" він плавати навчився на відміну від свого приятеля, який справді плавати не вмів. І от після літа повертається вони удвох на заняття, щоб скласти норматив по плаванню. Приятель, зрозуміло, як не вмів плавати, так й не навчився, а Віктор Анатолійович стрибнув із вишки, проплив в один бік й назад, Друг вислухав від викладача "лекцію", батько від приятеля, коли той зрозумів, що плавати товариш усе-таки вмів!

Б.ГЕРАСЬКО (ЗКД-41)

Засновник – Київський національний університет будівництва і архітектури "А+В"
Свідцтво про реєстрацію: КІ, № 137 від 20.12.1995 р.

Редакція може публікувати матеріали, не поділяючи точки зору автора.
Редакція лишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали авторів.
Надруковано у ЗАТ "ВІПОЛ", вул. Волинська, 60

Редактор **Ірина Герашченко**
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: 03680, м. Київ-680,
Повітрофлотський проспект, 31, кім. 601а, тел. 241-55-35